

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. U. (1) w 2016 roku pozostawał Prezesem Zarządów Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., ul. (...), oraz Spółki z o.o. (...) z siedzibą w B. przy ul. (...)/bud. 5A, zajmując się sprawami gospodarczymi tych spółek także w okresie wcześniejszym. Spółki te od kilku lat zajmowały się organizowaniem gier na automatach, a dochody z tego rodzaju działalności stanowiły podstawowe źródło dochodów tych firm.

W ramach działalności Spółka (...) prowadziła całodobowy salon (...) mieszczący się w K. przy ul. (...), zaś Spółka (...) prowadziła m.in. całodobowy salon (...) mieszczący się w K. przy ul. (...).

W lokalu położonym przy ul. (...) kierownikiem Salonu był od września 2015 r. zatrudniony przez oskarżonego A. O., w charakterze zaś obsługi zatrudniony był m.in. T. K.. Pełnomocnictwem z dnia 1.09.2015 r. oskarżony upoważnił A. O. do reprezentowania Spółki (...) we wszelkich czynnościach przed Urzędami Celnymi. W salonie gier umieszczonych zostało szesnaście automatów do gier o nazwach: (...) nr (...), (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) G. nr (...), H. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) nr (...) /015/CK, H. (...) nr (...), oraz H. (...) nr (...), które nie były rejestrowane i objęte stosownymi decyzjami w postaci zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach. Dysponentami tych urządzeń była Spółka (...). Niniejsze automaty w czasie otwarcia lokalu wraz z włożeniem banknotu, umożliwiały uzyskanie wygranych pieniężnych, które, stosownie do liczby uzyskanych punktów, były wypłacane przez pracowników Salonu z kasy znajdującej się w pomieszczeniu służbowym. Wypłacone wygrane rejestrowane były przez pracowników w raporcie transakcyjnym. Pieniądze na wygrane przywoził do Salonu (...).

W dniu 23 lutego 2016r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w O. przeprowadzili kontrolę w salonie (...) w K. przy ul. (...). Zakresem kontroli objęte było przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych. W lokalu ujawniono opisane wyżej szesnaście automatów do gier, na których były przeprowadzane gry. W chwili rozpoczęcia kontroli piętnaście z owych szesnastu automatów były podłączone do sieci elektrycznej w gotowości do działania. Na potrzeby kontroli uruchomiono również pozostały automat. Funkcjonariusze Urzędu Celnego przystąpili do kontroli sposobu funkcjonowania automatów. Na miejscu, po skutecznym przeprowadzeniu gier kontrolnych na automatach stwierdzono, że zawierają one element losowości i urządzone są w celach komercyjnych. W celu uruchomienia gry losowej klient wkładał do maszyny banknoty uzyskując punkty kredytowe i po wybraniu stawki losowania i naciśnięciu przycisku „start” rozpoczynał grę. Wtedy każda z maszyn wykonywała szereg czynności do momentu samoczynnego zatrzymania bębna. Grający nie mieli żadnego wpływu na przebieg gry po jej rozpoczęciu, której przebieg był całkowicie losowy. Wygrane w postaci punktów kredytowych przekładały się na stan licznika, umożliwiającego prowadzenie kolejnych losowań, bądź zakończenie gry, skutkującej możliwością zgłoszenia wybrania zdobytych pieniędzy.

Wobec uzasadnionego podejrzenia, że gry na ww. maszynie rozgrywane były wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, automaty zostały zabezpieczone i zatrzymane do dalszego postępowania. W toku oględzin wewnątrz urządzeń ujawniono polskie pieniądze w kwocie 1.000 zł, jak również pokwitowanie wypłaty wygranej z 23.02.2016 r. i raport transakcyjny z 23.02.2016 r., które także zabezpieczono.

W lokalu J. (...)” mieszczącym się w K. przy ul. (...) na co dzień od stycznia 2016 r. na 1/2 etatu M. B., zatrudniona przez P. S. (1) – menagera (...) spółki (...), którego z kolei zatrudnił oskarżony. W salonie gier umieszczonych zostało pięć automatów do gier o nazwach: H. (...) nr HS-14-BB- (...), (...)42” nr MG-14-BB- (...), H. (...) nr (...)14-BB- (...), H. (...) nr HS-14-BB- (...) i H. (...) nr (...) 14-BB-5240, które nie były rejestrowane i objęte stosownymi decyzjami w postaci zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach. Dysponentami niniejszych automatów była spółka z o.o. (...). Niniejsze automaty w czasie otwarcia lokalu były w gotowości do działania wraz z

włożeniem banknotu. Pracownicy salonu mieli dostęp do kluczy serwisowych umożliwiających skasowanie zdobytych podczas gry punktów, bez możliwości opróżniania gotówki z maszyny. Wygrane klientom lokalu wypłacane były z środków pieniężnych znajdujących się w odrębnej kasetce wyposażonej przez pracodawcę. Z tytułu wypłacanych nagród sporządzana była dokumentacja ewidencjonująca wysokość wygranej.

W dniu 1 marca 2016 r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w O. przeprowadzili kontrolę w salonie (...) w K. przy ul. (...). Zakresem kontroli objęte było przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych. W lokalu ujawniono opisane wyżej pięć automatów do gier, na których były przeprowadzane gry. W chwili rozpoczęcia kontroli wszystkie automaty były podłączone do sieci elektrycznej w gotowości do działania. Funkcjonariusze Urzędu Celnego przystąpili do kontroli sposobu funkcjonowania automatów. Na miejscu, po skutecznym przeprowadzeniu gier kontrolnych na automatach stwierdzono, że zawierają one element losowości i urządzane są w celach komercyjnych. W celu uruchomienia gry losowej klient wkładał do maszyny banknoty uzyskując punkty kredytowe i po wybraniu stawki losowania i naciśnięciu przycisku „start” rozpoczynał grę. Wtedy każda z maszyn wykonywała szereg czynności do momentu samoczynnego zatrzymania bębna. Grający nie mieli żadnego wpływu na przebieg gry po jej rozpoczęciu, której przebieg był całkowicie losowy. Wygrane w postaci punktów kredytowych przekładały się na stan licznika, umożliwiającego prowadzenie kolejnych losowań, bądź zakończenie gry, skutkującej możliwością zgłoszenia wybrania zdobytych pieniędzy.

Wobec uzasadnionego podejrzenia, że gry na ww. maszynie rozgrywane były wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, automaty zostały zabezpieczone i zatrzymane do dalszego postępowania. W toku oględzin wewnątrz urządzeń ujawniono polskie pieniądze w kwocie 2.525 zł, które także zabezpieczono.

Dowód :

- zeznania świadka T. K., k. 27-28, 339,
- zeznania świadka A. O., k. 102, 339,
- zeznania świadka M. B., k. 190-191,
- zeznania świadka P. S. (1), k. 195, 361 oraz zeznania tego świadka złożone na rozprawie z dnia 10.10.2018 r. w sprawie Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu o sygn. akt II K 65/18, k. 620-621,
- zeznania świadka J. Ż., k. 338-339,
- zeznania świadka R. G., k. 459,
- protokół z przeprowadzonych czynności w lokalu położonym w K. przy ul. K. (...), k. 15-18,
- pełnomocnictwo wystawione na osobę A. O., k. 19,
- protokół oględzin automatów do gier, k. 29-43, 183-186, 236-240,
- protokół zatrzymania rzeczy wraz z pokwitowaniami i dowodem wpłaty pieniędzy, k. 44-51, 56, 187-189, 241-242,
- protokół z odtworzenia możliwości prowadzenia gier na automatach wraz z zapisem na płytach DVD-R, k. 58-64,
- protokół z przeprowadzonych czynności w lokalu położonym w K. przy ul. (...), k. 167-170,
- protokół z odtworzenia możliwości prowadzenia gier na automatach wraz z zapisem na płytach DVD-R, k. 171-64,
- wydruk dot. reprezentacji Spółki z o.o. (...), k. 291-292,
- odpisy opinii z badań automatów złożone przez Oskarżyciela, k. 466-499,

- opinia biegłego Ł. B., k. 546-548.

Oskarżony A. U. (1) ma 35 lat, posiada polskie obywatelstwo. Legitymuje się wykształceniem wyższym. Od dnia 1.02.2019 r. podjął pracę w Spółce z o.o. (...) z siedzibą w B. w charakterze menagera ds. rozwoju rynku z wpisanym w umowie wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2250 złotych miesięcznie, z możliwością uzyskania premii uznaniowej do 40 % wynagrodzenia zasadniczego. Wyżej wymieniony jest żonatym ojcem trojga małoletnich dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Majątku trwałego oskarżony nie posiada. A. U. (1) nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo.

Nadto oskarżony dotychczas był ponad dwustukrotnie karany sędownie za przestępstwa karno-skarbowe. Pierwsze w tym zakresie orzeczenie zapadło wobec niego przed Sądem Rejonowym w Bielsku-Białej w sprawie IX K 219/15 w dniu 14 lipca 2015r., w ramach którego A. U. (1) za czyn z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks skazany został na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy wartości jednej stawki w kwocie 100 zł. Niniejszy wyrok stał się prawomocny w dacie 15 lutego 2017r.

Dowód:

- dane o osobie oskarżonego A. U. (1) – k. 264, 288,
- dane o karalności oskarżonego A. U. (1) – k. 550-599,
- odpisy wyroków skazujących – k. 350-351, 354-359, 368-369, 376-377,
- odpisy wywiadów środowiskowych z różnych spraw, k. 608-612,
- odpis umowy o pracę oskarżonego, k. 613-614.

Oskarżony A. U. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż w okresie zarzucanym mu aktami oskarżenia był przekonany o legalnym charakterze prowadzonej przez kierowane przez niego spółki działalności. Swoje przekonanie opierał na zapadających orzeczeń sądów powszechnych, wydających wobec niego w sprawie tożsamyh czynów wyroki uniewinniające, decyzjach śledczyh umarzających prowadzone przeciwko niemu postępowania karno-skarbowe, jak na istniejących w powszechnym obrocie szeregu opinii autorstwa prawniczyh w tym zakresie autorytetów i stanowisk Komisji Europejskiej, wskazujących na techniczny charakter przepisów ustawy o grach hazardowych – w tym jej art. 6 i 14, co przekładało się na zgodność normatywną funkcjonowania prowadzonych w tym zakresie działalności, w tym zarządzanej przezeń spółki. Wyżej wymieniony zwrócił uwagę, iż spółka przechodziła szereg kontroli administracji skarbowej, które nie wykazały nieprawidłowości w związku z prowadzoną działalnością. Nadto oskarżony zaznaczył, iż w związku z powzięciem wiedzy o wejściu w życie nowelizacji ustawy o grach hazardowych, z końcem grudnia 2016r. podjął decyzję o likwidacji lokali.

Składając wyjaśnienia na rozprawie, oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia. Dodał, że nie był w żadnym z lokali, którego dotyczyła kontrola, nie serwisował urządzeń i nie wykonywał z nimi żadnych czynności. Złożył do akt wydane w innych sprawach opinie techniczne biegłego B. B., z których wynikało, że gry odbywają się według algorytmu, które mogą realizować skończoną liczbę permutacji, co zależy od wielkości pamięci programu i pamięci procesora, w związku z tym gry mają mieć charakter nie losowy, tylko zręcznościowy, gdyż gracz może nabywać doświadczenia, poznawać algorytm, zmieniające się na ekranie artefakty, które po skończonej liczbie permutacji się powtórzą. Występująca przy urządzeniach funkcja autostart, zdaniem B. B., ma znaczenie wyłącznie serwisowe, gdyż nie ma zaleceń, by gracz używał tej funkcji.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. U. (1) – k. 107-108, 249-250, 333,
- odpisy orzeczeń korzystnych dla oskarżonego – k. 21-26, 67-78, 110-126, 175-181, 254-263, 279-280, 503-518,

- odpisy opinii technicznej biegłego B. B. z innych spraw, k. 403-433, 519-529.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony A. U. (1) stanął w niniejszej sprawie pod zarzutem tego, że :

I. jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ul. (...). J. K. 16a, z mocy prawa zajmujący się sprawami gospodarczymi tej spółki, w dniu 23 lutego 2016r. w lokalu Salon (...) w K. przy ul. (...), urządzał gry na automatach do gier: (...) nr (...), (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) G. nr (...), H. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) nr (...)/015/CK, H. (...) nr (...), H. (...) nr (...) wbrew przepisom art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych, to jest pod zarzutem przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks przy zast. art. 9 § 3 kks ,

II. jako prezes zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z mocy prawa zajmujący się sprawami gospodarczymi tej spółki, w dniu 1.03.2016r. w Salonie (...) mieszczącym się w K., przy ul. (...), na automatach do gier o nazwie:

- H. (...) nr HS-14-BB- (...),

- (...)42” nr MG-14-BB- (...),

- H. (...) nr (...)14-BB- (...),

- H. (...) nr HS-14-BB- (...),

- H. (...) nr (...) 14-BB-5240,

urządzał gry określone w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych – wbrew art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 tej ustawy, to jest pod zarzutem przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks przy zast. art. 9 § 3 kks.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, iż problematyka związana z możliwością pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności karno-skarbowej w związku z realizacją czy zabronionego określonego w art. 107 § 1 kks wymaga poczynienia kilku uwag wstępnych w zakresie dotyczącym wykładni zespołu znamion owego typu czynu zabronionego. Odpowiedzialności karnej za przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Oczywiście pozostaje, iż norma ta ma charakter blankietowy, odsyłający w zakresie związanym z wykładnią znamion do ustawy o grach hazardowych.

Przepis art. 107 § 1 kks penalizuje zatem nielegalne urządzenie lub prowadzenie gier i zakładów wzajemnych. Naruszając porządek prawny w zakresie urządzania i prowadzenia gier i zakładów wzajemnych, sprawca godzi w interes finansów publicznych oraz monopol państwa w tej sferze. Artykuł 3 ustawy o grach hazardowych wyraźnie stanowi, że urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w tej ustawie. Taki stan rzeczy odnosi się także do stanu faktycznego objętego niniejszym postępowaniem, niezależnie de facto od zmiany zapisu owej normy ustawowej i jej aktualnego brzmienia.

Normy ustawy o grach hazardowych ograniczające prowadzenie gier do określonych podmiotów i miejsc, a zwłaszcza art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1, uznane zostały za przepisy techniczne w rozumieniu Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34 z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielenia informacji w zakresie norm i przepisów technicznych. Okoliczność tę przesądził Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r. w tezie 24 i 25 orzeczenia.

Przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie jest przepisem technicznym, co potwierdził i przesądził Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyrokiem z dnia 13 października 2016r., w sprawie C-303/15, wydając orzeczenie, dotyczące wniosku o wydanie, na podstawie art. 267 (...), orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożonego przez Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015 r. Z tego judykatu wynika, że przepis krajowy, taki jak art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie artykułu 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu. Dodać należy, iż w powołanym powyżej wyroku z dnia 13 października 2016r. (...) przesądził, iż nie ma też podstaw do przyjęcia istnienia ścisłego związku między dwoma analizowanymi przepisami, to jest art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Trafnie wskazano przy tym, że oba przepisy pełnią różną funkcję i mają różny zakres zastosowania, a element opisowy znajdujący się w art. 6 ust. 1 tej ustawy, który służy wskazaniu analizowanej w niniejszej sprawie koncesji, jako koncesji „na prowadzenie kasyna”, nie zmienia tego wniosku. (...) stwierdził także iż nie należy uznawać art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych za „inne wymagania” w rozumieniu art. 1 pkt 4 dyrektywy 98/34, ponieważ zezwolenie wymagane przez ten przepis krajowy na urządzenie gier hazardowych, stanowi warunek nałożony względem prowadzenia działalności, w zakresie organizowania takich gier w odróżnieniu od art. 14 ust. 1 tej ustawy, który ustanawia warunki względem danych produktów, zakazując ich użytkowania poza kasynami gry. Faktem jest, iż Polska ustanawiając wymieniony art. 14 ust. 1 ustawy nie wypełniła zobowiązania członkowskiego w zakresie notyfikacji.

Z powyższych względów, jeszcze do niedawna, orzecznictwo polskie w kwestii stosowania art. 107 § 1 kks nie było jednoznaczne, co znajduje odzwierciedlenie również w złożonych do akt przez oskarżonego lub jego obrońcę orzeczeniach korzystnych dla oskarżonego. Obowiązujące w omawianej materii przepisy nie zostały uchylone, a Sąd Najwyższy, do którego zostało skierowane pytanie prawne, nie wypowiedział się w sposób jednomyślny na temat zgodności przepisów w tym zakresie. Świadczą o tym wydane do tego momentu orzeczenia tego organu.

Dopiero Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 listopada 2016r., w sprawie o sygn. akt I KZP 8/16, zwrócił uwagę na to, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie mieści się w grupie przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r.

Wypada jednakowoż dostrzec, że rozbieżności interpretacyjne w zakresie tych zagadnień usunęła uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017r. I KZP 17/16. W powyższym orzeczeniu istotnym jest fragment, w którym Sąd Najwyższy wypowiedział się co do możliwości uznania, czy naruszenie przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych wypełnia znamię blankietowe przestępstwa z art. 107 § kks określone sformułowaniem, „kto wbrew przepisom ustawy ... urządza lub prowadzi grę na automacie”. Przytoczyć zatem trzeba za cytowaną uchwałą, iż norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 kks przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych w pierwotnym brzmieniu, natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 kks, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Sąd w pełni podzielił powyższe zapatrywanie Sądu Najwyższego. Norma ta w zakresie odnoszącym się do ustaleń istotnych z punktu widzenia oceny treści zarzutów postawionych oskarżonemu w niniejszej sprawie również nie podlegała zasadniczej zmianie, wskazując na wymóg prowadzenia gier losowych wymagających uzyskania koncesji w kasynach gry.

Dodatkowo zaznaczyć w tym miejscu wypada, iż mocą ustawy zmieniającej z dnia 12 czerwca 2015r., z dniem 03 września 2015r. wszedł w życie znowelizowany art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, którego projekt został

notyfikowany Komisji Europejskiej, a która nie wniosła do niego zastrzeżeń. Zastosowanie zatem art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w kształcie obowiązującym przed dniem 03 września 2015r. w postępowaniu karnym o przestępstwo z art. 107 § 1 kks będzie więc wyłączone. Wyraźnie skonstatować trzeba także, iż w treści przepisu przejściowego ustawy nowelizującej z dnia 12 czerwca 2015r. – art. 4 – przewidziano, że podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie o grach hazardowych w brzemieniu nadanym wskazaną nowelizacją w terminie do dnia 01 lipca 2016r. Jak przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2016r. (I KZP 1/16, OSNKW 2016/6/36), którego argumentację Sąd meriti w pełni podziela, przywołany przepis dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzemieniu sprzed 3 września 2015r. – na podstawie koncesji albo zezwolenia.

W odniesieniu do niniejszej sprawy należy mieć również na uwadze treść art. 9 § 3 kks, stosownie do której regulacji, za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Oskarżony A. U. (1), jako Prezes Zarządu Spółek z o.o. J. (...) z siedzibą w B., oraz Spółki z o.o. (...) z siedzibą w B., niewątpliwie był osobą, która zajmowała się sprawami gospodarczymi tych osób prawnych, on też zatrudnił do prowadzenia salonów gier, w których zostały w dniach 23.02.2016 r. i 1.03.2016 r. stosowne kontrole przez pracowników Urzędu Celnego w O., A. O. i P. S. (1). Jak wynika z ujawnionych w toku rozprawy zeznań złożonych przez P. S. w dniu 10.10.2018 r. w innej toczącej się przeciwko oskarżonemu A. U. sprawie przed Sądem Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu o sygn.. akt II K 65/18, P. S. (1) został zatrudniony przez oskarżonego A. U. jako menager (...) Spółki (...) od marca 2014 r. i pracował w tym charakterze do kwietnia 2017 r., odbył z nim rozmowę o zatrudnieniu, utrzymywał później z oskarżonym kontakt telefoniczny, oskarżony przyjeżdżał w rozmaitych sprawach do lokali.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwolił zatem na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych, które w sposób jasny i oczywisty rozstrzygnęły kwestię związaną z odpowiedzialnością karną oskarżonego A. U. (1) za zarzucane mu przestępstwa, które jednak, z uwagi na ich dopuszczenie się w krótkich odstępach czasu należy, zdaniem Sądu, uznać za jeden czyn zabroniony. Sąd bazował na materiale dowodowym zgromadzonym na etapie prowadzonych postępowań przygotowawczych jak i podczas trwającego przewodu sądowego, w postaci źródeł osobowych i dokumentów. Szczególne znaczenie należało przypisać udokumentowanym protokolarnie wynikom czynności kontrolnych przeprowadzonych przez funkcjonariuszy (...) Urzędu Celnego wraz z nagraniem video, protokołom oględzin zatrzymanych urządzeń i wreszcie poczynionym ustaleniom wyrażonych w formie pisemnej opinii autorstwa biegłego sądowego z zakresu badania automatów i urządzeń do gier Ł. B.. W kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego na potrzeby niniejszej sprawy, ocenie należało poddać wyjaśnienia pochodzące od samego oskarżonego, który kwestionował zasadność przypisywanego mu zarzutu.

W realiach rozpatrywanej sprawy nie budziło wątpliwości, że dysponentem zatrzymanych automatów był oskarżony A. U. (1), prowadzący działalność gospodarczą w ramach spółek z o.o. (...) oraz J. (...) z siedzibami w B.. Oczywistym pozostawało zatem, iż oskarżony zajmował się sprawami gospodarczymi owej firmy, podejmując w tym zakresie wszelkie decyzje. Ewidentnym pozostawał także fakt, iż oskarżony nie posiadał koncesji na prowadzenie kasyna gier, o czym stanowił art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Dalsze ustalenia w przekonaniu Sądu dowiodły, że oferowane w salonie (...) w K. gry na automatach były urządzone wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, miały charakter losowy, nie zaś zręcznościowy. Do tak jednoznacznej konstatacji doprowadziły Sąd przeprowadzone kolejno dowody, spójne i wzajemnie uzupełniające się. Swoistego rodzaju punkt wyjścia w sprawie stanowiły wyniki przeprowadzonych w dniach 23 lutego i 1 marca 2016 r. przez Urząd Celny w O. kontroli występujących w salonie (...) przy ul. (...) w K. urządzeń do gier, szczegółowo udokumentowane w sporządzonych raportach z przebiegu owych czynności, potwierdzonych w drodze przesłuchania świadków R. G. i J. Ż.. Za jednoznaczną uchodziła także opinia biegłego sądowego z zakresu badania automatów i urządzeń do gier pióra Ł. B., w zakresie dotyczącym oceny specyfiki działania urządzeń i charakteru urządzonego z ich wykorzystaniem gier. Reguły działania dwudziestu jeden automatów do gier – co wynikało jednoznacznie z owych dowodów – były zasadniczo takie same.

Zdaniem owego biegłego, rozgrywane gry na wszystkich dwudziestu jeden badanych automatach były grami na urządzeniach elektronicznych, w których grający miał możliwość uzyskania wygranych rzeczowych w formie możliwości rozpoczęcia nowych gier przez wykorzystanie wygranych punktów uzyskanych w poprzednich grach, a gry mają charakter losowy zawierając jednocześnie element losowości. Z powyższych dowodów jednoznacznie wynikało, iż w celu rozpoczęcia rozgrywania gier na automatach konieczne było ich zakredytowanie przez grającego kwotą pieniężną wprowadzoną do zewnętrznego urządzenia podłączonego do automatu przypominającego bankomat, wskazującego na komercyjny charakter gier. Wraz z uzyskaniem punktów kredytowych i po wybraniu stawki losowania możliwe było rozpoczęcie gier. Automaty wyposażone były w przycisk „start” polegający na tym, że wraz z jego wybraniem maszyna wykonywała szereg czynności do momentu ich samoczynnego zatrzymania. Grający nie mieli żadnego wpływu na przebieg gier po ich rozpoczęciu, jej przebieg był całkowicie losowy i nieprzewidywalny z niezależnym od woli grającego wynikiem końcowym. Z kolei wygrane w postaci punktów kredytowych przekładały się na stan licznika, umożliwiającego prowadzenie kolejnych losowań, bądź zakończenie gier, co skutkowało możliwością zgłoszenia obsłudze wybrania zdobytych pieniędzy. Badane automaty samoczynnie nie wypłacały bowiem wygranych. Część z badanych urządzeń, w sumie aż dwanaście, posiadały dostępną funkcjonalność „autostart”, która można było włączyć albo wyłączyć w dostępnych opcjach serwisowych automatu. Funkcja ta po uruchomieniu przez grającego pozwalała prowadzić gry w trybie automatycznym, bez udziału grającego – w tym trybie po każdej zakończonej pojedynczej grze automat samoczynnie rozgrywał następną grę, aż do momentu, gdy zabraknie punktów albo grający wyłączy tryb automatyczny. Co najbardziej istotne, biegły podkreślił, że w żadnej z tych gier nie da się wykorzystać cech psychomotorycznych grającego, przez co gry nie miały charakteru zręcznościowego. Po uruchomieniu przez grającego przy pomocy przycisku START/STOP gry automat rozgrywał grę, która kończyła się w momencie samoczynnego zatrzymania bębnow z symbolami lub rozdania kart, i automat podawał jawny wynik gry. Nawet przy ograniczonej liczbie permutacji (możliwości), grając nie mógł wiedzieć, jaką permutację automat wybierze. W ocenie Sądu, opinia biegłego jest pełna, spójna i brak jest w niej sprzeczności.

Co więcej, ustalenia eksperckie po części znajdowały oparcie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie pozostałych świadków. Lektury zeznań pracujących w salonach gier świadek A. O. i M. B. wskazują jednoznacznie, iż klienci salonu gier w momencie zakończenia gry zgłaszali się po wygrane do obsługi lokalu dysponującej odrębną pulą na ich wypłatę, co było przez nich ewidencjonowane, jak i klucza serwisowego zezwalającego na skasowanie zdobytych przez gracza punktów.

Odrzucił Sąd, jako sprzeczne z doświadczeniem życiowym i nielogiczne, stwierdzenia przedstawionych przez oskarżonego odpisów opinii biegłego B. B. z innych spraw, zgodnie z którymi gry odbywają się według algorytmu, które mogą realizować skończoną liczbę permutacji (co zależy od wielkości pamięci programu i pamięci procesora), w związku z tym gry mają mieć charakter nie losowy, tylko zręcznościowy, gdyż gracz może nabywać doświadczenia, poznawać algorytm, zmieniające się na ekranie artefakty, które po skończonej liczbie permutacji się powtórzą. Występująca przy urządzeniach funkcja autostart, zdaniem B. B., ma znaczenie wyłącznie serwisowe, gdyż nie ma zaleceń, by gracz używał tej funkcji. Zdaniem Sądu, skoro w dwunastu urządzeniach typu K., H. S., H. S. P., Champion C. i H. F., opcja autostartu była dla grających dostępna, trudno utrzymywać, że gry prowadzone w tym trybie na tych urządzeniach w ogóle bez udziału graczy miałyby chociażby jakiś pozór gry zręcznościowej. Równie krytycznie należy ocenić - i to bynajmniej nie odwołując się do wiedzy biegłego, tylko do wskazanych wyżej kryteriów doświadczenia życiowego i logiki – twierdzenie, że w miarę nabywania doświadczenia, poznawania algorytmu i zmieniających się na ekranie artefaktów, które po skończonej liczbie permutacji się powtórzą, gra dla określonego gracza miałaby już charakter zręcznościowy. Pomijając już niewyobrażalne sumy, które należałoby poświęcić na poznawanie algorytmu i liczbę permutacji, przede wszystkim hipotetyczne skorzystanie z tej możliwości wymagałoby od gracza wręcz pamięci ejdetycznej (fotograficznej), czyli rodzaju pamięci dla ogromnej większości ludzi niedostępnej.

Konkludując zatem, Sąd w świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów nie miał wątpliwości, iż wykazane na wszystkich zajętych urządzeniach gry zawierają element losowości i urządzone były w celach komercyjnych, o czym stanowi przepis art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych. W mniemaniu Sądu, całokształt wykazanych w sprawie okoliczności niezbicie dowodzi, że oskarżony A. U. (1) – wbrew kształtowi złożonych wyjaśnień sugerujących jego

brak winy w zarzucanym mu zakresie - akceptował taki stan rzeczy, że urządzał gry na automatach do gier, wbrew przepisom ustawy regulującej urządzenie gier hazardowych, tak jak to zarzucał akt oskarżenia.

Na poparcie tak postawionej tezy w pierwszym rzędzie wskazać trzeba, iż oskarżony był przecież Prezesem Zarządu spółek, której zasadniczym przedmiotem działalności było czerpanie korzyści majątkowej z udostępnianych automatów do gier. Co oczywiste, skala prowadzonej działalności wymagała znajomości wymogów koniecznych do spełnienia, aby prowadzony biznes był legalny i nie naruszał norm prawa karno-skarbowego. Jak wynika z odpisów dołączonych do akt wyroków skazujących, już w 2013 r. toczyły się przeciwko oskarżonemu postępowania przygotowawcze związane z prowadzoną przez niego działalnością, a pierwsze orzeczenie skazujące, co prawda jeszcze nieprawomocne, zapadło wobec niego przed Sądem Rejonowym w Bielsku-Białej w sprawie IX K 219/15 już w dniu 14 lipca 2015r.. Zdaniem Sądu, oskarżony A. U. (1), z racji pełnionych funkcji, dysponował, czego zresztą nie taił, wiedzą znacznie przekraczającą przeciętne rozeznanie co do warunków prowadzenia działalności w zakresie urządzania gier na automatach i przepisów z tym związanych. W przekonaniu Sądu, oskarżony był istotnie zainteresowany reglamentacją przez państwo polskie działalności w branży hazardowej, a jego styczność z automatami do gier nie była w żadnym wypadku przypadkowa.

Zdaniem Sądu, przed wprowadzeniem do eksploatacji zakwestionowanych w sprawie urządzeń do gier nie dopełniono elementarnej staranności w zakresie potwierdzenia prawidłowości funkcjonowania zakwestionowanych w sprawie automatów. W realiach analizowanej sprawy niewątpliwym pozostawało, iż oskarżony winien jeszcze przed uruchomieniem działalności – zgodnie z art. 2 ust. 6, upewnić się, poprzez wystąpienie do Ministra Finansów, czy oferowane urządzenia podlegają rygorom ustawy o grach hazardowych, czego jednak nie uczynił. W tym miejscu należy wskazać, że przepis art. 2 ust. 6 ustawy hazardowej jest skierowany właśnie do podmiotu gospodarczego, który planuje bądź realizuje już określone przedsięwzięcie i powinien rozważyć w razie wątpliwości - wystąpienie z wnioskiem o rozstrzygnięcie, czy dany rodzaj gry, mieści się w katalogu gier regulowanych przez ustawę. Nieskorzystanie dla sprawdzenia rzeczywistego charakteru urządzeń do gier ze sposobów prawem przewidzianych i poddaniu urządzeń badaniom technicznym nie znajduje zrozumienia Sądu i dodatkowo utwierdza w prawidłowym toku rozumowania, że oskarżony świadomie godził się naruszyć wymogi określone przepisami ustawy regulującej urządzenie gier hazardowych.

Sąd nie „kupi” ferowanego w toku składania wyjaśnień oraz podpierających je dokumentach stanowiska oskarżonego, iż za legalnością prowadzonej przez niego działalności przemawiały liczne autorytety prawne i korzystne dlań rozstrzygnięcia podejmowane w tożsamy przedmiotowo sprawach przez inne sądy powszechne. W tym zakresie należy mieć na uwadze, iż zostały one wydane w innych sprawach, nie mających żadnego związku z niniejszym postępowaniem, a przy tym dotyczyły innych stanów prawnych. Wydane wyroki uniewinniające same z siebie w żadnym razie nie mogą przecież przejawiać wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, zwłaszcza, że znaczna część przywoływanych orzeczeń dotyczy innego stanu prawnego. Każda sprawa rozpatrywana jest bowiem indywidualnie przez niezawisły Sąd na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach konkretnej sprawy.

O ile w istocie zapadło w przeszłości szereg orzeczeń sądowych, opartych na założeniu o niemożności stosowania art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, o tyle równoległe przecież zapadała znaczna ilość orzeczeń dla organizatorów takich gier niekorzystnych. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt II KK 55/14, było zasadniczo pierwszym i jedynym rozstrzygnięciem, w którym Sąd Najwyższy wyraził jasno swoje stanowisko o niemożności stosowania wskazanych wyżej przepisów ustawy. Pozostałe, zarówno wcześniejsze z lat 2013 - 2014, jak i późniejsze, tego stanowiska już w tak jasny sposób nie podzielały (por. zwłaszcza: postanowienie SN z dnia 28 listopada 2013r., I KZP 15/13, wyrok z dnia 8 stycznia 2014r., IV KK 183/13, wyrok z dnia 2 kwietnia 2014r., V KK 344/13, wyrok z dnia 28 marca 2013r., III KK 447/13, postanowienie z dnia 3 grudnia 2014r., II KK 155/14 i inne, w tym wyrok (...) z 13 października 2016r., C-303/15, uchwała SN z dnia 19 stycznia 2017r., I KZP 17/16, wyrok SN z dnia 22 lutego 2017r., IV KK 282/16). Tak więc oskarżony, organizując w okresie 23.02.2016 r. – 1.03.2016 r. gry o charakterze losowym na urządzeniach elektronicznych do gier czynił to wbrew zarzucanym mu przepisom art. 14 ust. 1 i art. 23a ustawy o grach hazardowych, oba przepisy bowiem już w tym czasie przeszły procedurę notyfikacyjną, a tym samym brak było podstaw do powoływania się na wątpliwości dotyczące stosowania nienotyfikowanych przepisów

omawianej ustawy. Prowadząc działalność gospodarczą oskarżony z całą pewnością miał świadomość ograniczeń wynikających z ustawy o grach hazardowych, decydował się jednak na jej kontynuowanie w oparciu tylko o wybrane przez siebie i dla niego korzystne orzeczenia, poza kasynem gier, zdaniem Sądu, przewidując możliwość popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. i, przede wszystkim z uwagi na osiągnięte profity, godząc się na to. Faktem pozostaje natomiast, iż oskarżony w dalszym ciągu prowadził nielegalną działalność pomimo tego, że w zarzucanym momencie przeciwko niemu toczyły się już postępowania karno-skarbowe w związku z zajęciem w różnych miejscowościach na terenie kraju urządzeń należących do zarządzanej spółki, z myślą o osiągnięciu kolejnych łatwych i szybkich zysków. Powyższe sygnały nie stanowiły żadnego hamulca dla oskarżonego, który z wyrachowaniem z przyświecającym celem zysku kontynuował przestępczy proceder.

W ocenie Sądu, oskarżony, świadom istniejącego na tym tle sporu i ograniczeń wynikających z omawianej ustawy, w treści przytoczonych wyjaśnień przyznawał, że interesował się problematyką prawa regulującego ten rodzaj działalności gospodarczej, zapoznając się z orzeczeniem (...) z lipca 2012r., opiniami naukowymi oraz orzeczeniami Sądów powszechnych - tymi ostatnimi jednak przez siebie dowolnie wybranymi. Dysponowanie przez oskarżonego licznymi opiniami prawnymi z góry wyznaczonymi wnioskami końcowymi i argumentacją potwierdzającą legalność prowadzonej działalności, w żadnym razie nie świadczy o działaniu oskarżonego w błędnym przekonaniu, iż zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność lub karalność jego czynu. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu, wskazuje to na istnienie po jego stronie co najmniej wątpliwości co do zgodności z prawem podejmowanych działań, a niemalże pewności, że są one niezgodne z prawem i stanowią przestępstwo. Zdaniem Sądu, samo dążenie do uzyskania pożądanego dokumentu wskazuje, iż nie może być mowy o działaniu oskarżonego w usprawiedliwionym błędzie, ani co do charakteru gier, ani co do prawa. Sięganie bowiem po prywatne opinie, przy jednoczesnym zaniechaniu zwrócenia się do Ministra Finansów o wydanie decyzji w trybie art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, jednoznacznie wskazuje w przekonaniu Sądu, iż oskarżony orientował się, że dysponowane automaty podlegają uregulowaniom ustawy o grach hazardowych. Skoro tak – trudno uznać, by oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności, jak i w błędzie co do karalności swojego zachowania, zważywszy na szereg toczących się w tym czasie z jego udziałem równolegle postępowań w podobnych sprawach, nawet już na etapie sądowym, i zapadłe w lipcu 2015 r. pierwsze nieprawomocne już skazania jego osoby za czyn z art. 107 § 1 kks. Badając formułę usprawiedliwienia nieświadomości karalności czynu w rozumieniu art. 10 § 4 kks należy odwołać się do wzorca osobowego zachowania przeciętnego obywatela, przy czym w wypadku prawa karnego skarbowego w grę wchodzić będzie model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań. Taka też musi być miara dla profesjonalisty w obrocie gospodarczym, który dla zarobku zamierza prowadzić działalność obwarowaną ograniczeniami ustawowymi. Im wyższe zatem oczekiwania dla sprawcy, tym możliwość wystąpienia usprawiedliwionego błędu jest mniejsza.

W tym stanie rzeczy – zdaniem Sądu - zachowanie oskarżonego uznać należało za wypełniające znamiona zarzucanych mu zachowań, stanowiących, jak wyżej wskazano, jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s. Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym w rozumieniu art. 4 § 2 kks, godził się, że oferowane do użytkowania urządzenia mogą funkcjonować niezgodnie z przepisami o grach hazardowych, czym zrealizował stronę podmiotową zarzucanego mu przestępstwa skarbowego.

Złożone na okoliczność niniejszej sprawy wyjaśnienia oskarżonego sugerujące jego niewinność Sąd ocenił jako niewiarygodne, bowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, wskazującej na sprawstwo oskarżonego. Nie ulega najmniejszych wątpliwości, iż oskarżony składając określonej treści wyjaśnienia chciał uniknąć odpowiedzialności karanej w związku ze zrealizowanym przestępstwem karno-skarbowym. W kontekście trwającego od lat sporu prawnego odnośnie skutków braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych oskarżony co najwyżej mógł pozorować, że nie uświadamia sobie bezprawności swego zachowania, wybiórczo traktując orzeczenia i poglądy doktryny oraz przeciwstawiając czytelnej treści przepisów z góry nałożoną tezę, że prowadzenie działalności w zakresie gier hazardowych nie jest jednak reglamentowane, a wszystko po to, by czerpać korzyści z oferowanych automatów do gier hazardowych, mimo braku posiadania koncesji na prowadzenie kasyn gry. Zdaniem Sądu, oskarżony jako profesjonalista, prowadzący

od dłuższego czasu w celach zarobkowych działalność gospodarczą, reglamentowaną przez państwo, musiał mieć świadomość ograniczeń wynikających z ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego A. U. (1), stosując art. 2 § 2 kks, za winnego tego, że w okresie od 23.02.2016 r. do 1.03.2016 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w zamiarze ewentualnym, to jest przewidując możliwość popełnienia przestępstwa i godząc się na to, wbrew przepisowi art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych :

- w dniu 23 lutego 2016r. w lokalu Salon (...) przy ul. (...), jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ul. (...) J. K. 16a, z mocy prawa zajmujący się sprawami gospodarczymi tej spółki, urządzał gry na automatach do gier: (...) nr (...), (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) G. nr (...), H. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) nr (...) / 015/CK, H. (...) nr (...), H. (...) nr (...),

- w dniu 1 marca 2016 r. w Salonie (...) przy ul. (...), jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. z mocy prawa zajmujący się sprawami gospodarczymi tej spółki, urządzał gry na automatach do gier o nazwie : (...) nr HS-14-BB- (...), (...)42” nr MG-14-BB- (...), H. (...) nr (...)14-BB- (...), H. (...) nr HS-14-BB- (...) i H. (...) nr (...) 14-BB-5240,

to jest uznał go za winnym popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks przy zast. art. 6 § 2 kks przy zast. art. 9 § 3 kks, i wymierzył mu za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 kks przy zast. art. 23 § 1 i 3 kks karę grzywny w wysokości 160 stawek dziennych, przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 100 złotych.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo karno-skarbowe, Sąd kierował się wskazaniem opisanym w art. 13 kodeksu karnego skarbowego, stanowiącym, iż wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Mając zatem powyższe na uwadze, jak również uwzględniając fakt jego dotychczasowej multikaralności za przestępstwa rodzajowo podobne. Sąd uznał, iż właściwą sankcją karną stanowić będzie kara grzywny we wskazanym powyższej wymiarze, przy jednoczesnym przekonaniu, iż możliwa do wymierzenia kara pozbawienia wolności byłaby w odnośnych realiach sankcją, mimo wszystko, niecelową i nieadekwatną. Tak określona kara w przekonaniu Sądu uwzględnia bez wątpienia wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego, spełniając wymogi prewencji ogólnej i indywidualnej, uzględniając jednocześnie na korzyść oskarżonego jak fakt bycia ojcem trojga małoletnich dzieci, i fakt wykonywania pracy zarobkowej. Zdaniem Sądu, konieczność poniesienia odpowiedzialności finansowej stanowić będzie wymierną dolegliwość dla oskarżonego, a orzeczona w niniejszej sprawie kara znajduje odzwierciedlenie w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa oraz aprobatę, iż za zachowania negatywne należy ponieść sprawiedliwą karę, a sankcja orzeczona wobec wyżej wymienionego za taką powinna być postrzegana. Pomimo przedstawionej na końcowym etapie rozprawy umowy o pracę, przyjmując Sąd, że wymierzona kara grzywny jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego, który przez kilka lat osiągał bardzo duże, choć nieokreślone dochody osiągane z prowadzonej na skalę całego kraju działalności z prowadzenia gier hazardowych. Na marginesie wskazać należy, że przedstawiona przez obrońcę umowa oskarżonego o pracę z 2019 r., z wynagrodzeniem zbliżonym do minimalnego - na stanowisku menagera ds. rozwoju rynku – budzi istotne zastrzeżenia dla zapisanej w umowie wysokości zarobków, biorąc pod uwagę rangę powierzonego oskarżonemu stanowiska. Zdaniem Sądu, przy posiadanym przez oskarżonego nie tylko wykształceniu, ale przede wszystkim doświadczeniu zawodowym, oskarżony z łatwością mógł znaleźć zajęcie znacznie lepiej płatne.

Wobec poczynionych w sprawie ustaleń, Sąd stosując się do dyrektywy zawartej w art. 30 § 5 kks, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci - pięciu automatów do gry o nazwach : H. S.” nr HS-14-BB- (...), (...)42” nr MG-14-BB- (...), H. S. nr (...)14-BB- (...), H. S. nr HS-14-BB- (...), H. S. nr (...)14-BB-5240, jak również polskich środków płatniczych w kwocie 2525 złotych, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych (poz.1-2), dołączonym na karcie 297. akt sprawy,

- szesnastu automatów do gry o nazwach : (...) nr (...), (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) G. nr (...), H. (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), (...) nr (...), U. (...) nr (...), (...) nr (...)/015/CK, H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), jak również polskich środków płatniczych w kwocie 1000 złotych, oraz dokumentów w postaci pokwitowania wypłaty wygranej i raportu transakcyjnego, wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr RKS (...) (poz.1-19), dołączonego na kartach 131-132 akt sprawy.

Kształtując orzeczenie o kosztach niniejszego postępowania, Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2975,97 złotych, w tym obciążył go opłatą w kwocie 1600 złotych. Sumę wydatków tworzą w szczególności wydatki obu postępowań przygotowawczych, zwrotu należności świadkom, kosztów danych o karalności i kosztów korespondencji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zważył jak na wstępie.